

Ο «ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝ ΗΡΑΚΛΗΣ»

Ο ΠΑΝΑΓΗΣ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ

Ο Τάσος παρασημοφορεί τον Κουταλιανό. Ο Πανηγής στην Κωνσταντινούπολη. Στο πλάι του Χαμίτ. Ο Κουταλιανός παλεύει με τον Άρπητ του Γιλδίξ και τον νικά. Ο Χαμίτ τον παρασημοφορεί. Στο Βόλο. Τι γράφει ένας ανταποκριτής της «Ακροπόλεως». Η περιπετειώδης ζωή του Παναγή. Στο Περού. Ο μοναδικός του έρωτας, κλπ. κλπ.

ΥΝΕΝΖΟΥΜΕ και στο φύλλο αυτό την τόσο ενδιαφέροντα βιογραφία του Παναγή Κουταλιανού, που κατέληξε τον κόσμο με τη δύναμή του.

Όταν ο Κουταλιανός πήγε στην Πετρούπολη έδειξε Έλληνες κατενθουσιασμένοι. Η αυτοκρατορική οικογένεια έπηγε να παρακολουθήσει παραστάσεις του και ο ίδιος ο Τάσος Αλέξανδρος, που ήταν και ξεχωριστά φιλέλληνας, τον έπαινε με το παράσημο της ανδρείας. Ήταν το πρώτο παράσημο που έπαυσε ο Κουταλιανός. Αργότερα του ήρθαν τόσα πολλά, που του έκοιτασαν όλο το στήθος και δεν έπληθε θέσι για άλλα...

Όλον εκείνο το χειμώνα το Ιταλικό Έπιπορόμιο έμεινε στη Ρωσία και κατά το Μάρτη έγίωσε στην Κωνσταντινούπολη... Έκει έμιας ο Παναγής—που είχε άσχημη λάγνα να κοιπορημονή—τά έχλασε με τους Ιταλούς και άπεράσει να μην τους άκολουθήσει στην Εύρωπη, αλλά να μείνη στην Κωνσταντινούπολη και γά δινη παραστάσεις μόνο του. Ένοιασε λοιπόν ένα θέατρο του άρχισε τις παραστάσεις, πάντοτε με μεγάλη συρροή κόσμου... Η φήμη του έφτασε και στ' αυτιά του Σουλτάνου Χαμίτ, ο όποιος θέλησε να τον ιδή. Αμάξι αυτοκρατορικό έπληρε τον Παναγή και τον μετέφερε με πενήτη στο Γιλδίξ. Ο χαλίςτοπος έκεινος Σουλτάνος έθαμισε τον κομπλαζαρισμένο άθλητή, χάρισε γιατί ο Κουταλιανός ήταν επίκοός του, (ή Κουτάλη άνιχε στην Τουρκία) και κούβεντασε μαζί του Τουρκισί. Τέλος, άφου του έπασσε τά γερά του μπράτσα και τό τετράγωνο στήθος του, του έλετε:

—Γερός άνδραςος φαίνεσαι, αλλά όχι σαν τό μπρεχιδάνη του Σεραφίτ μου!... Τολμάς να μεροηθής μαζί του;

Ο Κουταλιανός άπάντησε ότι, με την άδεια της Μεγαλειότητός του, τολμά να μεροηθί με όλο τον κόσμο. Και τότε ο Σουλτάνος διέταξε να παρουσιασθή «ο παλαιστής των Άνακτόρων», ένας γιγαντοκομος Άράτης, Άλγερινός, πού ο Σουλτάνος τον είχε γιά να διασκεδάση αυτόν, τους αϊλικούς του και τις χανομισές του με τά παλαίματά του και τις σχοινοβασίες του. Ο Άράτης έβγαλε τό φεσι του, έσφαιξε τό κόκκινο ζωνάρι του και στάθηκε προκλητικός άπέναντι του Έλληνος άθλητού!...

—Έτοιμος είμαι! έλετε.

—Κ' εγώ είμαι έτοιμος! άπάντησε ο Παναγής.

Η πάλη γίνηκε στον κήπο του Γιλδίξ και την παρακολούθησε διη ή Σουλτανική Αίλη. Ο Άράτης, από την πρώτη συμπλοκή, έκατάλαβε την άταλαεινή δύναμη του Κουταλιανού και προσπαθόνε να ξεφύγη από τ' άρπάγια των δαχτύλων του με διάφορα μπρεχιδάνια τολάιμα, αλλά δεν τό πέτυχε ως στο τέλος. Σε μία στιγμή ο Παναγής τον άρπάξε από τη μέση και τον έκοιωσε χάμου σαν ασπί.

—Άφερη, Κουταλιανέ! έφώναξε τότε ο Σουλτάνος. Άγατακιμένος όμωσ γιά την άνικανότητα του παλαιστού του, κατέβηκε από την έξέδρα του, έπροχώρησε στον Άράτη, που είχε σωριασθή άναίσθητος κατά γης, και τό έβασε... με τά Σουλτανική κλωσά!

Την ίδια μέρα ο Κουταλιανός έπροσέθετε στο στήθος του ένα Τουρκικό παράσημο και τό νέο κατόρθώμα του διεσαλιζέτο σε όλον τον κόσμο. Η έφημεριδες των Άθηνων έδημοσίευαν μαζορές περιγραφές και ήλεκτριζαν τους άναγνώστες τους. Φουλί άρχισαν να πλέκονται γάμω από τον Έλληνα ήρωα. Και όλοι έλεγαν: «—Μά γιατί λοιπόν δεν ζήτησε και στην Ελλάδα»

Και ο Παναγής άπεράσει, στα 1884, να επικριση τέλοσ ένα ταξείδι στην έλευθερη Πατριδα. Άγινωστον όμωσ γιατί δεν ήθεσε κατ' έθειαν στας Άθήνας, άλλ' εδωάλεσε ως πρώτη πόλι εμφανισώσ του τό Βόλο, όπου τον ύποδέχτηκαν με μεγάλο ένθουσιασμό. Ο έκει άντατοκορής της

«Ακροπόλεως» έστειλε την ακόλουθη περιγραφή στην έφημερίδα του:

«Βόλος.—6 Μαΐου 1884.

«Ο Νέος Ηρακλής Παναγής ο Κουταλιανός!»

ΈΥπό τον τίτλο αυτόν πολύχρομα προγράμματα άγγέλλουν από τινον ήμερών εν τη πόλει μας τάς ύπαθίους παραστάσεις του περιώνιμου Παναγή. Το περιεργο τουτο φαινόμενον της άνθρωπότηης ισχύος εινε άνώτερον πάσης περιγραφής. Ίσχυρότερος Μήλωνος του Κροτωνιάτου, ο Κουταλιανός φαίνεται προικισμένος με ρόμην Ηρωκλέους, άληθής έργονος Τίτανων. Ανγίζει επάνω στους βραχίονας του σιδηράς ράβδους, παίζει ως μύλων σφαιραν τετρακοσίων λιτρών και ρίπτει συγχρόνως δύο τριπέδία, μεγαλειτερα των όκτώ λιτρών... Περιπατών ήμπορει να φέρη άκόπως βάρος 900 δβάδων και ιστάμενος άσυγκρίτως πρσοότερον. Το σώμα του εινε μάλλον εκ χάλυθος ή κρέατος. Το δερμα του εινε τόσο σκληρόν, ώστε κάθε μάχηα σατομάνει καταφερομένη επί του σώματος του!...

»Από του 1868 μέχοι το 1874 μεροηχο τον παλαιστήν, αλλά κατόπιν έπεδόθη συστηματικώς εις τά παίγνια των σιδηρών...

Μάλλον από φιλοδοξίαν παρά από συμφέρον περιήλθε άλληλοδιδοχώς την Γαλλίαν, Άγγλίαν, Ιταλίαν, Ισπανίαν, Πορτογαλίαν, Ηνωμένας Πολιτείας, Βραζιλίαν, Κίην, Περούδιαν και πολλά άλλα μέρη άναποδογίσεσ παλαιστίσ, σπάζων κόκκαλα με μιά μόνον σύνθλιγην του βραχίονος και άφου δεν εβρισκε πλέον εις τους άνθρώπους άξιουσ άντιτάλους, έπάλασε με ταύρους και τίγρεις!...

«Χθές—συνεχίζει ο άντατοκορής—σινήτησα τό έκτακτον τουτο φαινόμενον. Έκάθητο εις ένα κήπον καίμων με μπαστούνι του, ή μάλλον τό ρόπαλον του. Έπλησιασα και τον εχαμρέτσα. Μου προσέφερε κάθημα και με προσεκάλεσε να καθήσω. Φαίνεται άνή μη συμπληρώσας άκόμη τό τεσσαρακοσόν. Το ύψηλόν άνίστημα του χάνεται εκ του τετραγωνικού σχήματος του σώματος του. Το πρόσκοντον του χαλί, ένοημένον έπιμελώς, φέρει μικρόν ξανθόν μύστακα. Τα μάτια του, θαμμένα μέσα εις τάς κόγχας του από τό πάχος, δεν δινουν μεγάλην ιδέα γιά τη νομισμένη του. Διατηρεί μαλλιά κασορά, επάνω στα όποια έχει επήθεσε δυσανάλογο ύψηλό καπέλλο. Φορεί ρεντιγκότα μαύρη, ζιλέ και πανταλόμ λευκό. Έκ πρώτης όψεως παίρνε κανεις τον Παναγή γιά πλοίαρχο ίσιοφόρου με τά εορτάσιμα του. Και εινε όντως πλοίαρχος, διατηρών ίσιοφόρον, διά του όποιου ταξείδεινι πάντοτε, φέρων άντι σημαίας την εικόνα της Παναγίας.

»Ο Παναγής ήμλει πολλάς γλώσσας. Η φωνή του έχει κατ' το άπότομο και τό ύπεροπτικό, άνθρώπου ο όποιος έχει μεγάλη ιδέα μη τον έαυτο του... Ένσωσ διηγετεί τάς περιπετειάς του ως ναήτης και ως παλαιστής, τάς στερησιές του, την πείνα του, την άσποχία των Άγγλων, εινε έτοιμος να χυτήση, επαναλαμβάνον άντιως Άγγλικώς φράσεις, άλλ' όμα πηγαίνει εις τάς ετυμής περιόδους του ήβου του και ήμλει γιά τό Γαλλία, την Ίσπανία, την Άμερικη, ή φωνή του παίρνε κάτοπιν περιπέθειαν.

«—Φιλότιμη ράτσα ή Λατινική! λέει. Ώς γιά τους Άμερικανούς, ξεφουρ να εκτιμούν»

Και προχωρών ο Βολιώτης δημοσιογράφος μάς δίνει τις ακόλουθες συμπληρωματικές πληροφορίες:

«Ο Παναγής Κουταλιανός ως στα 1868 ύπηρετήσε ως ναήτης σε διάφορα καράβια. Στα 1870 ύπηρετήσε ως έθελούτης εις τάς τάξεις του Γαλλικού στρατού. Έχει πολλά παράσημα και ξερε άκοχέτες γλώσσας. Στην Άγγλία εκανε ποδών καρού. Πάλοκομος εκει, δεν μάς άγατούν, μού λέγει. Άμα έθελω ή Άγγλοι ότι νκοίσε όλους τους άντατάλους του, τον έπληρωσαν να λέγη ότι εινε Άγγλος.

«—Δεν ντρέπεσαι να λες πώς ει-

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟ ΡΕΒΟΛΒΕΡ

ΤΟΥ ALFRED CAPUS

‘Η ροιτομένη αβή εάντρα του Καπίς χαρακτηρίζεται θαυμάσια τε σωματικά, άλλα και τα δοντυρικά πράγματα της σημερινού. Τήν δημοφιλότητα, χωρίς να θέλουμε βέβαια να θέσουμε κανένα.

(‘Η σπύγη παριστάται τήν συγκέντρωσιν ενός έργατικού σωματίου)

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ.— Σύντροφοι, ή συνεδρίασις αρχίζει... Σας συνιστώ να καθήσετε σε όλη τη διαρκεία της ήσυχου, όπως τοιριάζει στους αληθινούς έργατες. Άλλοιώς, προειδοποιώ τή συνέλευσι ότι θα πνάζω στον άερα τα μυλά του πρώτου που θα μ’ έμποδισή να εκπληρώσω τά καθήκοντά μου ως προέδρου...

ΦΩΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ.— ‘Ωμορφα τά λές!.. ‘Ωμορφα τά λές!

Α’ ΕΡΓΑΤΗΣ.— Κύριε Πρόεδρε, ζητώ τον λόγο !..

Β’ ΕΡΓΑΤΗΣ.— Κ’ έγω τό ίδιο !

Α’ ΕΡΓΑΤΗΣ, (τραβώντας τό εμβόλιον του από τήν τσέπη και διενθύνοντάς τό κατά τού Προέδρου.— Θά μου δώσως τό λόγο ή όχι;...)

Β’ ΕΡΓΑΤΗΣ, (κάνοντας τό ίδιο).— Κ’ έμένα θά μου δώσως τό λόγο ή όχι ;

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ.— Εύρισκομαι εις τήν δυσάρεστον θέσιν...

Α’ ΕΡΓΑΤΗΣ, (διακόποντάς τον).— Δέν μου δίνεις λοιπόν τον λόγο ; Καλά...

(Πυροβολεί, μά δέν πενυχάινει τον Πρόεδρο).

Β’ ΕΡΓΑΤΗΣ.— ‘Η σειρά μου τώρα...

(Πυροβολεί και πενυχάινει τον Πρόεδρο στο στήθος).

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ, (πέφτοντας κάτω).— ‘Εχετε τον λόγο... (Πεθαίνει).

Β’ ΕΡΓΑΤΗΣ.— Σύντροφε, θά είμαι σύντρομος. Θ’ άσχοληθώ με μερικά πρόσωπα που άποτελούν άσχος για τό σωματίο μας... (‘Ενας πυροβολισμός άκουσεται και μία σφαίρα χτυπάει τον έμυλητό στο κεφάλι).

Γ’ ΕΡΓΑΤΗΣ.— Γιατί μ’ έμποδίζετε να μιλήσω !..

Γ’ ΕΡΓΑΤΗΣ.— Γιατί μ’ έμποδίζουμε να μιλήσως ; Νά γιατί !.. (Πυροβολεί και τόν άφίνει στον τόπο). Αυτό άπαυτούσε τό δίχτυ...

(Ζωηρές επενεργίαι άκουόνται από τό άκροατήριον και κραυγές : ‘Μπράβο ! Μπράβο !..)

ΠΟΛΛΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ.— Είνε ακάνδαλο αυτό, σύντροφε, να μη μπορεί κανείς να μιλήση, χωρίς να τού φτεφουρνι μιά σφαίρα στο στήθος.

(Γενική σάγχις έπακολουθεί. Τριάντα πυροβολισμοί άντηχούν συγχρόως. ‘Η αίθουσα αρχίζει να στεγνώνει από πτώματα).

ΕΝΑΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ, (βγάζοντας ένα φυσίγγιο δυναμίτιδος και πετώντας τό).— ‘Ετσι θά τελειώνουμε μιά ώρα άρχίτερα !..

(Τά πάντα τινάζονται στον άερα. ‘Ενας άστυφύλαξ παρουσιάζεται, περπατώντας με τό ραχάτι του, επάνω στα έρείπια και στα πτώματα).

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΣ, (κιντάζοντας τα πτώματα).— Άν σאלέψη κανείς από σας, θά τόν πάω στο μύημα !..

A Y Λ A I A

ΑΛΦΡΕΝΤ ΚΑΠΥΣ

οαι ‘Ελληνες ; τού έλεγαν. Οί ‘Ελληνες είναι κλέφτες !

— Πώς ; άπαντούσε ο Παναγής... Νάιν, Μίστερ ! ‘Εχετε άδικο. Πώς λέτε έσεις έκείνο τό σώμα που φέρει ειδήσεις ; Τέλεγραμ. Τέλεγραμ είναι λέξεις ‘Ελληνική. Λοιπόν έσεις είσατε κλέφτες !..

— Καμιά φορά, άμα οί ‘Αγγλοι δέν έπειθοντο στα λόγια του, ό Παναγής έμοίραζε και από κρημιά γροθιά.

— Στήν Καταλίνα ό Παναγής έχει και κουμπάρους. Είνε παντρεμένος. ‘Εχει τέσσερα παιδιά. ‘Η γυναίκα του είνε Περούβιανή, ψηλή, ώραία γυναίκα, μεγαλομάτα. ‘Ο Παναγής τήν έπηρε από άγάτη. Είνε ό μοναδικός έρως τής ζωής του...

— Στο Περού ό Παναγής έμενε μερικά χρόνια. Είνε σπουδαίος Ιπποδασκητής, και έγύναγε στα άλογα διάφορα παιχνίδια. Είχε όμως άνοιξι και ξενοδοχείο και καφενετό, για να βγαίνουν τά έξοδα τό σπιτιού.

— Στο μέρος αυτό, μου λέει, ζούν πολλοί ‘Ελληνες, αλλά όλοι είναι τού σκρινιού και τού παλουκιού.

— Όταν έγινε ό πόλεμος κατά τής Χίλης, ό Παναγής είχε 8.000 λίρες, άλλα ζημιώθηκε γιατί τό χαρτονομίσμα έξέπεσε... ‘Επηρε λοιπόν χίλιες λίρες που είχε σε χρυσάφι, τή γυναίκα του, τά παιδιά του και ήθεε στην πατρίδα του, για να ίδουν τά άφιλότητα τί πατρίδα έχουν και να μάθουνε καλά τί γλώσσα τήν ‘Ελληνική...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό γ’ μέρος τής βιογραφίας τού Κουτλιανού.

Π Ι Α Δ Η Ε Σ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

— ‘Η άλεπού και τ’ άλεπόπουλα.

Τόν παλιό καιρό καθόταν άπάνω στην Τρελλό μιά άλεπού κι έδινε στα μικρά της οδηγίες πώς να κλέβουν τά κοτοπούλα άπ’ τά σπάρτα. Μιά νύχτα ή άλεπού είδε μιά φωτιά πέρα στην Πεν.έλη κι άμέσως σήκωσε άπάνω τά πόδια της.

— Τί κανείς αυτού, μανά ; τή ρωτούν παραξενεμένα τ’ άλεπόπουλα.

— Ζεσταίνουμαι, παιδιά μου, δέν βλέπετε ;

— Από τόσο μακρυνά ;

— Τι να γίνη, άφού ή φωτιά δέν είνε σιμώτερα ;

Πέρασε κάμποσος καιρός από τότε και τ’ άλεπόπουλα είχαν μεγαλώσει. Μιά νύχτα, έκεί που καθόνταν μαζί με τήν άλεπού, άρχισαν άξαφνα να κουνούν τ’ αυτιά τους πέρα δώθε.

— Τι κανέτε αυτού, παιδιά μου ; τή ρώτησε ή άλεπού.

— Πετάχτηκαν ή σπιές άπ’ τή φωτιά και μιάς έκαμαν τ’ αυτιά.

— Και πού είνε ή φωτιά ;

— Δέν τή βλέπετε ; Άπάνω στ’ άντικρινό βουνό, στην ‘Οζία...

— Σύρτε στο καλό, παιδιά μου, και με τήν ευχή μου, τούς ελεπε τότε ή ‘Αλεπού. Τώρα πειά μπορείτε να ζήστε μοναχά σας..

— ‘Ο γάμος και τά παιδιά.

‘Ενας άνθρωπος γήρισε χωρίς και χωριά, γνώρισε κόμομα και κομαριά, κα τό τέλος τά βροθύηε δια κι άποφάσισε να σκοτωθή. Μιά μέρα άντάμασε ένα γέρο και τού ελεπε τό σκοπό του.

— Είμαι παντρεμένος, παιδί μου ; τόν ρώτησε ό γέρος.

— ‘Οχι, πατουλή.

— Ε, τότε σύρε να παντρευτής κι’ ύστερα τά ξαναλέμε.

‘Υστερα έπό κάμποσον καιρό άνταμώθηκαν πάλι. ‘Ο γέρος ρώτησε τό νέο αν παντρευτής κι’ ό άλλος τού άπάντησε ναί.

— Θέλεις και τώρα να σκοτωθής ; τού ξαναεπε ό γέρος.

— Περισσότερο από πρώτα, άποκρίθηκε έκείνος.

— ‘Απόχτησε κανένα παιδί ;

— ‘Οχι ακόμα.

— Περιμενε τότε να σου γεννηση ένα γυό ή γυναίκα σου και τότε σκοτωσάνε.

Σάν πέρασε κάμποσος καιρός, ό γέρος ξαναβροθηκε τόν παλιό γνώριμό του.

— Ε, τού φώνοξε, τί χαμπάρια ;

— Καλά, άπάντησε ό άλλος γελαστός.

— ‘Απόχτησε κανένα παιδί ;

— ‘Απόχτησα ένα.

— Κι’ έχεις σκοπό ακόμα να σκοτωθής ;

— Πά, πά, πά, τώρα θα ζήσω για τό παιδί μου !..

— ‘Η χειρότερη τιμωρία.

‘Ενας πεντάγαμος ‘Οβρηός που είχε έξη παιδιά και περιμενε να τού γεννηθί κι’ άλλο, μόλις έπιασαν οι κοιλέπονοι τή γυναίκα του, κινησε να πάη να φωνάξη τή μαμμή. Στο δρόμο που πήγαινε άντάμασε μερικους στρατιώτες που είχαν στη μέση έναν κακοήργο μ’ άκουρα γένους και λερό πρόσωπο.

— Πού τόν πάτε αυτόν ; τούς ρώτησε ό ‘Οβρηός.

— Νά τόν κρεμάσουμε, τού άπάντησαν οι στρατιώτες.

— Μωρέ δέν τόν παντρεατε καλύτερα, τούς ελεπε ό φαμελιτής ‘Οβρηός.

— Μωραίτης και Πελοποννήσιος.

Μιά φορά κάποιος άπάνταρος Μωραίτης που έφηνε για ταξέδι πέρασε μπροστά από ένα γάνι.

— Από πού, είσαι, πατριώτη ; τόν ρώτησε ό χατζής.

— Από τόν κατακεκύμο τό Μωρή ! άπάντησε έκείνος άναστενάζοντας.

‘Υστερα από κάμποσα χρόνια ό Μωραίτης, άφού καζάντησε στα ξένα, γύρισε στην πατρίδα του. ‘Ο χατζής μόλις τόν είδε τόν γνώρισε άμέσως και τού ελεπε :

— Από πού είσαι, πατριώτη ;

— Πελοποννήσιος !.. άποκρίθηκε τώρα ό Μωραίτης περιήγανα.

ΕΠΑΘΕ Κ’ ΕΜΑΘΕ

‘Ο ίμπερσάσιος :—Πού έμάθατε να παιζετε τόσο θαυμάσια σε τραγοδιές ;

‘Ο νεοφώτιστος ήθοποιός :—Μένοντας μαζί με τήν πεθερά μου δυό χρόνια !..

